

BÀI CA MỚI VỀ VƯỜN NHO.

Kinh thánh: Ê-sai 27:2-13

“ 2 Trong ngày đó, các người khá hát bài nói về vườn nho sanh ra rượu nho! 3 Ấy chính ta, Đức Giê-hô-va, là Đấng giữ nó, sẽ chốc chốc tưới nó, và giữ nó đêm ngày, kéo người ta phá hại chẳng. 4 Ta chẳng cảm giận. Mặc ai đem chà chuôm gai góc mà chống cự cùng ta! Ta sẽ đi đánh chúng nó, đốt chung làm một. 5 Chẳng gì bằng nhờ sức ta, làm hòa với ta, phải, hãy làm hòa với ta! 6 Sau này, Gia-cóp đâm rễ, Y-sơ-ra-ên kết nụ và nở hoa, chắc sẽ ra trái đầy trên mặt đất. 7 Đức Chúa Trời đánh nó há như đánh kẻ đã đánh nó sao? Nó bị giết há như những kẻ giết nó đã bị giết sao? 8 Ấy là Ngài đã tranh nhau với nó cách chùng đổi, mà dời nó đi, trong một ngày có gió đông, nó bị đùa đi bởi gió bão của Ngài. 9 Vậy, này là cơ vì sao mà tội Gia-cóp sẽ được tha, và này là quả của sự trừ bỏ tội nó đi: nó sẽ làm cho hết thảy đá của bàn thờ ra như đá vôi bể nát; các hình tượng và các trụ mặt trời sẽ không dựng lên nữa. 10 Vì thành bền vững đã trở nên tiêu điều, nhà ở sẽ bị bỏ và để hoang, dường như đồng vắng. Bò tơ sẽ đến ăn cỏ tại đó, nằm và nhá những nhánh cây. 11 Khi nhánh khô và bị bẻ, đàn bà đến lấy mà nhen lửa. Vì dân này không có trí khôn, nên Đấng đã làm nên nó chẳng thương xót đến, Đấng tạo nên nó chẳng ban ơn cho. 12 Xảy ra trong ngày đó, Đức Giê-hô-va sẽ lung lay từ lòng Sông cái cho đến khe Ê-díp-tô; hỡi con cái Y-sơ-ra-ên, các người đều sẽ bị lượm từng người một! 13 Trong ngày đó, kèn lớn sẽ thổi lên. Bấy giờ những kẻ bị thất lạc trong xứ A-si-ri, và những kẻ bị đầy trong đất Ê-díp-tô, sẽ đến thờ lạy trước mặt Đức Giê-hô-va, trên hòn núi thánh, tại Giê-ru-sa-lem.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 5 từng kể một **bài ca buồn về vườn nho**. Đức Chúa Trời đã vun trồng, chăm sóc và mong đợi trái tốt, nhưng vườn nho Y-sơ-ra-ên lại sinh ra trái hoang. Cuối cùng, hàng rào bị dỡ bỏ và vườn nho phải đối diện với sự đoán phạt. Nhưng đến Ê-sai 27, bài ca buồn ấy được viết lại. Vườn nho từng thất bại nhưng **không bị vứt bỏ**. Đức Chúa Trời trở lại, phục hồi nó và chính Ngài trở thành Đấng canh giữ vườn nho: “Đức Giê-hô-va, là Đấng giữ nó, sẽ chốc chốc tưới nó, và giữ nó đêm ngày.” Đây là một trong những hình ảnh rất đẹp về cách Đức Chúa Trời đối xử với dân Ngài. Vườn nho trong Ê-sai 5 đã thất bại. Nhưng Ê-sai 27 cho thấy **thất bại không phải chương cuối cùng**. Đức Chúa Trời vẫn chăm sóc. Ngài vẫn tưới nước. Ngài vẫn canh giữ ngày đêm. Đôi khi nhìn lại đời mình, chúng ta chỉ thấy những mùa không kết quả: những quyết định sai, những lần yếu đuối, những điều đáng lẽ phải làm tốt hơn. Chúng ta có thể nghĩ: *“Có lẽ Chúa đã thất vọng về mình.”* Nhưng Ê-sai 27 cho chúng ta một hình ảnh khác: **Đức Chúa Trời không chỉ nhìn vào những trái xấu của ngày hôm qua. Ngài nhìn thấy điều vườn nho ấy sẽ trở thành dưới bàn tay chăm sóc của Ngài.** Vì thế, hy vọng của chúng ta không nằm ở việc mình là một cây nho tốt đến đâu, mà nằm ở **Đấng làm vườn không từ bỏ và không ngừng được chăm sóc.**

Một câu hỏi quan trọng xuất hiện trong phân đoạn này: Nếu Đức Chúa Trời yêu dân Ngài, tại sao Ngài vẫn để họ trải qua những thời kỳ đau đớn? Ê-sai cho thấy cách Chúa sửa phạt dân Ngài khác với sự đoán phạt dành cho kẻ chống nghịch. Ngài sửa trị **có**

chùng mực và có mục đích. Mục đích ấy là thanh tẩy. Những bàn thờ thần tượng phải bị đập tan. Những điều từng chiếm vị trí của Đức Chúa Trời phải bị loại bỏ. Vì vậy, có những cơn “gió đông” đi qua cuộc đời không phải để biến chúng ta thành hoang mạc, nhưng để **nhổ khỏi lòng chúng ta những điều đang thay thế Đức Chúa Trời.** Đôi khi đó là sự kiêu ngạo. Đôi khi là tiền bạc. Đôi khi là thành công. Đôi khi là một mối quan hệ. Và đôi khi đó lại chính là khả năng của bản thân — điều khiến chúng ta âm thầm nghĩ rằng: “*Tôi có thể tự lo được cuộc đời mình.*” Có những điều chúng ta gọi là **mất mát**, nhưng Đức Chúa Trời có thể đang dùng nó như **sự thanh tẩy.**

“Sau này, Gia-cóp đâm rễ, Y-sơ-ra-ên kết nụ và nở hoa, chắc sẽ ra trái đầy trên mặt đất.” (*Ê-sai 27:6*) Một cây được phục hồi không chỉ để sống sót. Nó được phục hồi để **kết quả.** Đức Chúa Trời không chữa lành chúng ta chỉ để chúng ta có một cuộc đời dễ chịu hơn. Ngài muốn những gì Ngài làm trong chúng ta trở thành phước lành cho người khác. Gia-cóp **bén rễ.** Y-sơ-ra-ên **đâm chồi.** Sau đó, cả thế giới **đầy trái.** Đó cũng là tiến trình của đời sống thuộc linh: **Bén rễ trong Chúa → được biến đổi → sinh trái → trở thành nguồn phước.** Một đời sống được Đức Chúa Trời phục hồi cuối cùng không chỉ hỏi: “*Chúa đã ban cho tôi điều gì?*” mà còn hỏi: “**Qua những điều Chúa đã làm trong đời tôi, ai đang được nhận phước?**”

Cuối phân đoạn xuất hiện một hình ảnh rất dịu dàng. Đức Chúa Trời làm rung chuyển đất như người ta rung cây để thu hoạch, nhưng sau đó Ngài **nhặt dân Ngài từng người một.** Điều này thật đẹp. Giữa hàng triệu con người, chúng ta có thể cảm thấy mình rất nhỏ bé. Có những lúc đau khổ khiến chúng ta tưởng rằng mình đã bị quên lãng. Nhưng trước mặt Đức Chúa Trời, **chúng ta không phải một con số trong đám đông.** Ngài biết từng người. Ngài biết người đang lưu lạc nơi A-si-ri. Ngài biết người đang bị đẩy sang Ai Cập. Ngài biết người đang ở rất xa quê hương. Và rồi tiếng kèn lớn vang lên gọi họ trở về. **Không một hạt giống quý nào của Chúa bị bỏ quên.**

Điều đáng chú ý là câu chuyện không kết thúc bằng việc dân Chúa có lại đất đai, tài sản hay cuộc sống bình thường. Nó kết thúc bằng **sự thờ phượng:** “Trong ngày đó, kèn lớn sẽ thổi lên. Bấy giờ những kẻ bị thất lạc ... sẽ đến thờ lạy trước mặt Đức Giê-hô-va, trên hòn núi thánh, tại Giê-ru-sa-lem.” (*Ê-sai 27:13*) Đây mới là đích đến của sự phục hồi. Đức Chúa Trời không chỉ đưa chúng ta **ra khỏi đau khổ.** Ngài đưa chúng ta **trở về với chính Ngài.** Nếu sau một cơn thử thách, hoàn cảnh của tôi tốt hơn nhưng lòng tôi không gần Chúa hơn, tôi có thể đã bỏ lỡ điều quan trọng nhất mà Đức Chúa Trời muốn thực hiện. Bởi mục tiêu cuối cùng của người làm vườn không chỉ là cứu cây khỏi chết. **Ngài muốn cây ấy bén rễ, kết quả và trổ vạt thuộc về Ngài.**

Ba câu hỏi suy ngẫm của bài học:

1. Con “gió đông” tôi đang trải qua, có bày tỏ một bàn thờ nào trong lòng mà Chúa muốn tôi phải phá bỏ không?
2. Những điều Đức Chúa Trời đã ban và phục hồi trong đời tôi đang chỉ phục vụ bản thân, hay đang trở thành trái ngọt cho người khác?
3. Giữa những tiếng ồn của cuộc sống, tôi có còn nghe được “**tiếng kèn**” của Chúa đang gọi mình trở về với sự thờ phượng không?